

Tiistai 12. syyskuuta 2017

P8_TA(2017)0322

Franchise-toiminta vähittäisalalla

Euroopan parlamentin päätöslauselma 12. syyskuuta 2017 franchise-toiminnasta vähittäisalalla (2016/2244(INI))

(2018/C 337/02)

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon 11. joulukuuta 2013 antamansa päätöslauselman Euroopan vähittäiskaupan toimintasuunnitelmasta kaikkien toimijoiden eduksi ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 29 kohdan,
 - ottaa huomioon 7. kesäkuuta 2016 antamansa päätöslauselman hyvän kauppatavan vastaisista käytännöistä elintarvikeketjussa ⁽²⁾,
 - ottaa huomioon IMCO-valiokunnan huhtikuussa 2016 teettämän tutkimuksen franchise-toiminnasta ⁽³⁾,
 - ottaa huomioon IMCO-valiokunnan syyskuussa 2016 teettämän tutkimuksen ”Legal Perspective of the Regulatory Framework and Challenges for Franchising in the EU” ⁽⁴⁾,
 - ottaa huomioon katsauksen ”Future Policy Options in Franchising in the EU: Confronting Unfair Trading Practices” ⁽⁵⁾,
 - ottaa huomioon IMCO-valiokuntaa varten 12. heinäkuuta 2016 järjestetyn seminaarin aiheesta ”Relations between franchisors and franchisees: regulatory framework and current challenges”,
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 52 artiklan,
 - ottaa huomioon sisämarkkina- ja kuluttajansuojavaliokunnan mietinnön sekä talous- ja raha-asioiden valiokunnan lausunnon (A8-0199/2017),
- A. toteaa, ettei franchisingille ole yhteistä eurooppalaista määritelmää ja franchisingisopimuksissa on yritysten välisiä eroja, mutta että yksi tällaisten sopimusten peruselementti on toisistaan oikeudellisesti ja taloudellisesti riippumattomien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden vapaaehtoinen sopimusperusteinen kumppanuus, jossa yksi osapuoli (franchise-antaja) myöntää toiselle osapuolelle (franchise-yrittäjä) oikeuden käyttää franchise-malliaan, nimeään ja tavaramerkkejään ja hyödyntämällä franchise-antajan teknistä ja taloudellista asiantuntemusta ja apua jakaa taitotietoa sopimuksen voimassaoloaikana ja jossa asiakkaat luottavat franchising-järjestelmän yhtenäisyyteen franchise-antajan ja franchise-yrittäjän pyrkiessä pääsemään nopeasti uusille markkinoille vähäisillä investoinneilla ja suuremmin onnistumisen mahdollisuuksiin;
- B. toteaa, että parlamentti piti 11. joulukuuta 2013 antamassaan päätöslauselmassa franchisingia myönteisenä liiketoimintamallina, joka tukee uusia yrityksiä ja pienyrittäjyyttä, mutta huomautti, että tietyissä tapauksissa sopimusehdot ovat kohtuuttomat, ja kehotti laatimaan avoimia ja oikeudenmukaisia sopimusehtoja; lisäksi se kiinnitti komission ja jäsenvaltioiden huomiota erityisesti sellaisten franchise-yrittäjien ongelmiin, jotka haluavat myydä yrityksensä tai muuttaa liiketoimintamalliaan ja kuitenkin jatkaa toimintaansa samalla alalla, sekä pyysi, että komissio tarkastelee franchisingjärjestelmien jälleenmyyntihinnan määrittämismekanismien kieltämistä ja pitkäaikaisten kilpailulausekkeiden, osto-optioiden ja useiden samanaikaisten franchisingisopimusten kieltämisen vaikutuksia;

⁽¹⁾ EUVL C 468, 15.12.2016, s. 140.

⁽²⁾ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2016)0250.

⁽³⁾ IP/A/IMCO/2015-05, PE 578.978.

⁽⁴⁾ IP/A/IMCO/2016-08, PE 587.317.

⁽⁵⁾ PE 587.325.

Tiistai 12. syyskuuta 2017

- C. toteaa, että franchisingilla on täydet mahdollisuudet toimia liiketoimintamallina, joka kykenee edistämään vähittäiskauppa-alan sisämarkkinoiden päätökseen saattamista, koska se voi olla sopiva tapa perustaa yritys franchise-antajan ja franchise-yrittäjän yhteisellä investoinnilla; on siksi pettynyt siihen, että sen mahdollisuuksia hyödynnetään EU:ssa liian vähän ja sen osuus BKT:sta on vain 1,89 prosenttia, kun sen osuus Yhdysvalloissa on 5,95 prosenttia ja Australiassa 10,83 prosenttia, ja että 83,5 prosenttia franchise-toiminnan liikevaihdosta keskittyy vain seitsemään jäsenvaltioon ⁽¹⁾; toteaa, että siksi on tärkeää kannustaa tämän liiketoimintamallin levittämiseen koko EU:hun;
- D. katsoo, että franchisingilla on merkittävä potentiaalinen rajat ylittävä ulottuvuus ja toteaa, että se on tärkeä sisämarkkinoiden toiminnan kannalta ja voi siten edistää työpaikkojen luomista, pk-yritysten ja yrittäjyyden kehittämistä sekä uusien kykyjen ja taitojen hankkimista;
- E. ottaa huomioon, että franchisingia liiketoimintamallina koskeva lainsäädäntö vaihtelee suuresti jäsenvaltioittain, mikä aiheuttaa teknisiä esteitä ja saattaa estää franchise-antajia ja franchise-yrittäjiä laajentamasta toimintaansa rajojen yli; toteaa, että tämä voi puolestaan vaikuttaa loppukuluttajiin rajoittamalla heidän valinnanvapauttaan;
- F. toteaa, että "kovan" ja "pehmeän" franchisingin välillä on franchisingosopimuksen ehtoista johtuvia eroja; toteaa lisäksi, että sellaisilla vaihtoehtoisilla malleilla kuten "itsenäisten vähittäiskauppiaiden ryhmät" on erityispiirteitä ja ainoastaan franchisingia koskevien sääntöjen pitäisi vaikuttaa niihin, jos ne täyttävät franchisingin määritelmän;
- G. toteaa, että alojen välisestä franchise-toiminnasta ei ole riittävästi tietoja, koska asianomaisia tietoja ei kirjata tai niitä esiintyy usein vain franchisingosopimukseen liitetyissä saatekirjeissä, jotka ovat luottamuksellisia eivätkä siis julkisia, eikä EU:n tasolla ole järjestelmää tietojen keräämiseksi mahdollisista kohtuuttomista sopimusehdoista tai sopimusten epäoikeudenmukaisesta täytäntöönpanosta; toteaa, että tämän vuoksi tarvitaan foorumia, jossa nämä tärkeät tiedot ovat saatavilla, jotta sekä franchise-antajien että franchise-yrittäjien tietoisuutta heidän velvollisuuksistaan ja oikeuksistaan voidaan lisätä;
- H. toteaa, että verkkokauppa laajenee ja kuluttajat käyttävät sitä yhä enemmän, minkä vuoksi se olisi otettava paremmin huomioon franchisingosopimuksissa; toteaa, että digitaalisten sisämarkkinoiden toteuttamisen yhteydessä olisi siksi kiinnitettävä erityistä huomiota franchise-antajan ja franchise-yrittäjän välillä mahdollisesti syntyviin sähköistä kaupankäyntiä koskeviin jännitteisiin, esimerkiksi kun on kyse franchise-yrittäjän yksinoikeudesta tietyllä maantieteellisellä alueella, sekä kuluttajatietojen kasvavaan merkitykseen franchisingliiketoimintamallin menestymiselle, etenkin kun franchisingosopimuksiin ei nykyisin sisälly määräyksiä näistä asioista, mikä aiheuttaa tarpeetonta epävarmuutta ja konflikteja;
- I. ottaa huomioon, että komissio on määritellyt hyvän kauppatavan vastaiset käytännöt "käytännöiksi, jotka poikkeavat jyrkästi hyvästä kaupallisesta käytänneestä ja ovat vastoin kunniallista ja vilpittömää kaupankäyntiä ja joita yksi kauppakumppani noudattaa yksipuolisesti suhteessa muihin" ⁽²⁾;
1. katsoo, että koska franchisingia hyödynnetään liian vähän sisämarkkinoiden päätökseen saattamiseen muihin kehittyneisiin talouksiin verrattuna, sillä saattaa vastedes olla tärkeämpi merkitys;
 2. pitää tärkeänä, että jäsenvaltiot toteuttavat tehokkaita toimia hyvän kauppatavan vastaisten käytäntöjen torjumiseksi franchisingialalla, mutta toteaa, että jäsenvaltioiden välillä on vielä paljon eroja tässä asiassa; pitää siksi tärkeänä, että vähittäisalan franchise-toimintaan ryhdytään soveltamaan yhtenäisiä, vähittäisalan parhaisiin käytäntöihin perustuvia eilainsäädännöllisiä ohjeita;
 3. kehottaa komissiota esittämään franchisingosopimuksia koskevat suuntaviivat, jotta voidaan muokata paremmin franchisingosopimusten sääntelykehystä ja varmistaa työnormien ja asianmukaisten ja korkealaatuisten palvelustandardien noudattaminen;

⁽¹⁾ "Legal perspective of the regulatory framework and challenges for franchising in the EU", IMCO-valiokunnan teettämä tutkimus, syyskuu 2016, s. 12.

⁽²⁾ "Hyvän kauppatavan vastaisten käytäntöjen torjunta yritysten välisessä elintarvikeketjussa", COM(2014)0472.

Tiistai 12. syyskuuta 2017

4. katsoo, että koska franchisingiin liittyy vahva rajat ylittävä ulottuvuus, on suositeltavaa ottaa käyttöön yhtenäinen lähestymistapa hyvän kauppatavan vastaisten käytäntöjen korjaamiseen EU:n tasolla;
5. toteaa, että kansallisella tasolla lainsäädäntöä on pantu täytäntöön franchise-yrittäjien suojelemiseksi mutta painopiste on ollut sopimusta edeltävässä vaiheessa ilmoittamisvelvollisuuksien asettamiseksi franchise-antajalle; pitää valitettavana, ettei kansallisissa järjestelmissä ole otettu käyttöön täytäntöönpanomekanismeja, joiden avulla voidaan tehokkaasti varmistaa franchise-suhteen jatkuminen;
6. toteaa, että franchise-yrittäjät ovat usein heikompi sopimuspuoli, varsinkin silloin, kun ne ovat pk-yrityksiä, koska franchise-malli on yleensä franchise-antajan kehittämä ja koska franchise-yrittäjät ovat tavallisesti taloudellisesti heikompia ja heillä saattaa siksi olla vähemmän tietoa kuin franchise-antajalla ja he voivat siksi olla riippuvaisia franchise-antajan asiantuntemuksesta; korostaa, että franchisingjärjestelmät ovat hyvin riippuvaisia franchise-antajan ja franchise-yrittäjän toimivasta yhteistyöstä, koska niiden toimivuuden edellytyksenä on, että kaikki osapuolet toteuttavat osuutensa hyvin;
7. muistuttaa, että franchising tarkoittaa kahden oikeudellisesti riippumattoman yrityksen välistä sopimussuhdetta;
8. korostaa, että sääntelyllä pitäisi ylläpitää ja lisätä markkinoiden luottamusta franchise-toimintaan tapana harjoittaa liiketoimintaa, koska se edistää franchise-antajiksi ryhtyvien mikro- ja pk-yritysten mutta myös franchise-yrittäjiksi ryhtyvien henkilöiden yrittäjyyttä;
9. toteaa, että franchise-antajat ovat järjestäytyneet sekä kansallisesti että Euroopan tasolla valvoakseen etujaan, kun taas franchise-yrittäjiltä puuttuu usein myös heitä edustava organisaatio, joka puolustaa heidän yhteisiä etujaan, ja he jatkavat toimintaansa pääasiassa yksittäin;
10. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita edistämään franchise-antajien, franchise-yrittäjien ja päätöksentekijöiden välistä vuoropuhelua, helpottamaan franchise-yrittäjiä edustavien yhdistysten perustamista ja varmistamaan, että franchise-yrittäjiä kuullaan aina, kun valmistellaan heihin mahdollisesti vaikuttavia toimia tai lainsäädäntöä, jotta varmistetaan osapuolten tasapuolisempi edustus, samalla kun painotetaan, että näiden järjestöjen jäsenyyden on oltava vapaaehtoista;
11. korostaa, että vähittäisalan franchise-toiminnasta puuttuu edelleen tietoja, ja kehottaa jäsenvaltioita yhteistyössä komission kanssa nimeämään yhteyspisteitä tietojen saamiseksi franchise-antajien ja franchise-yrittäjien kohtaamista ongelmista, mikäli niistä on saatavissa tietoja, ja kehottaa komissiota parantamaan tietojenkeruuta EU:n tasolla muun muassa yhteyspisteistä saatavien tietojen avulla siten, että näin hankittujen tietojen luottamuksellisuus taataan;
12. kehottaa komissiota tutkimaan vähittäisalan franchise-toimintaa, kohtuuttomien sopimusehtojen tai muiden hyvän kauppatavan vastaisten käytäntöjen olemassaolo mukaan luettuna, sekä pyytämään Eurostatia kiinnittämään huomiota tähän malliin, kun se kerää tämän alan tilastotietoja, aiheuttamatta yrittäjille ylimääräistä hallinnollista tai muuta rasitusta;
13. on periaatteessa tyytyväinen European Franchise Federationin laatimiin franchisingia koskeviin eurooppalaisiin eettisiin sääntöihin mahdollisesti tehokkaana välineenä edistää parhaita käytäntöjä franchisingalalla itsesääntelyn pohjalta, mutta toteaa myös, että franchise-yrittäjät ovat kohdistaneet sääntöihin perustavanlaatuista kritiikkiä ja huomauttaneet muun muassa, että franchise-antajien sitoumuksia koskevien sääntöjen sanamuoto oli tiukempi ennen kuin sääntöjä tarkistettiin vuonna 2016; kannustaa franchise-antajia ja franchise-yrittäjiä varmistamaan molempien osapuolten tasapuolisen ja oikeudenmukaisen edustuksen sopivan ratkaisun löytämiseksi;
14. pitää kuitenkin valitettavana, että säännöt kattavat vain pienen osan EU:ssa toimivista franchise-antajista ja franchise-yrittäjistä, sillä valtaosa heistä ei kuulu European Franchise Federationiin eikä kansallisiin yhdistyksiin, jotka ovat ottaneet säännöt käyttöön, ja että monissa jäsenvaltioissa ei ole kansallisia franchisingyhdistyksiä;
15. panee merkille huolestumisen siitä, ettei eurooppalaisiin eettisiin sääntöihin ole liitetty riippumatonta täytäntöönpanomekanismia, ja panee merkille, että joissakin jäsenvaltioissa on tämän riippumattoman täytäntöönpanon puuttumisen vuoksi otettu käyttöön lainsäädäntöä, jolla ehkäistään hyvän kauppatavan vastaisia käytäntöjä franchisingalalla ja puututaan niihin;
16. muistuttaa, että eettiset säännöt koostuvat franchise-antajien hyväksymistä säännöistä ja lain edellyttämistä säännöistä; katsoo, että eettisten sääntöjen olisi aina tuotettava lisäarvoa niille, jotka haluavat noudattaa niitä;

Tiistai 12. syyskuuta 2017

17. katsoo, että itsesääntelyjärjestelmän ja EU:n toimitusketjuloitteen tehokkuus on arvioitava, koska kansallisten franchise-yhdistysten jäsenyys on edellytys tähän aloitteeseen osallistumiselle;

18. toteaa, että franchisingosimuksissa olisi täysin noudatettava tasapainoisen kumppanuuden periaatteita, joiden mukaan franchise-antajan ja franchise-yrittäjän on toimittava toisiaan kohtaan kohtuullisesti ja oikeudenmukaisesti sekä ratkaistava valitukset, vääryydet ja kiistat avoimen, selkeän, järkevän ja suoran viestinnän avulla;

19. kehottaa jäsenvaltioita välittämään komissiolle yhteyspisteen kautta tai muulla tavalla saamiaan valituksia ja muita merkityksellisiä tietoja; pyytää komissiota laatimaan näiden tietojen perusteella hyvän kauppatavan vastaisista käytännöistä ei-tyhjentävän luettelon, joka julkaistaan ja asetetaan kaikkien osapuolten saataville; kehottaa lisäksi komissiota perustamaan tarvittaessa asiantuntijafoorumin lisätietojen saamiseksi vähittäisalan franchise-käytännöistä ja erityisesti mahdollisista hyvän kauppatavan vastaisista käytännöistä;

20. painottaa erityisesti tarvetta erityisiin periaatteisiin, joilla varmistetaan osapuolten tasapuoliset sopimusoikeudet ja -velvollisuudet, kuten selkeiden, oikeiden ja kattavien tietojen saaminen ennen sopimuksen tekoa, muun muassa siten, että tietoja franchise-mallin suorituskyvystä ja luottamuksellisuutta koskevista rajoituksista sekä yleensä että kohdennetusti franchise-yrittäjän suunnitellulla sijaintipaikalla on saatavilla kirjallisesti ja hyvissä ajoin ennen sopimuksen allekirjoittamista, ja tarvetta ottaa käyttöön peruuttamisaika sopimuksen allekirjoittamisen jälkeen, jos se on tarpeellista; toteaa myös, että franchise-antajan on tarvittaessa annettava franchise-yrittäjälle jatkuvasti kaupallista ja teknistä tukea sopimuksen keston ajan;

21. korostaa, että franchise-antajan on annettava tarvittaessa erityistä alkukoulutusta ja asianmukaista opastusta ja tietoja franchise-yrittäjille sopimuksen voimassaoloaikana;

22. muistuttaa franchise-yrittäjien velvoitteesta pyrkiä kaikin tavoin franchise-liiketoiminnan kasvattamiseen ja franchise-verkoston yhteisen imagon ja maineen säilyttämiseen sekä velvoitteesta tehdä tässä tarkoituksessa lojaalisti yhteistyötä kaikkien verkostoon kuuluvien kumppaneiden kanssa sekä kunnioittaa franchise-malliin liittyviä teollis- ja tekijänoikeuksia sekä myös kilpailuoikeudellista lainsäädäntöä;

23. toteaa kuitenkin, että joskus franchise-antajat edellyttävät franchise-yrittäjien ostavan tuotteita ja palveluja, jotka eivät liity franchise-malliin; katsoo, että tällaisen vaatimuksen ei pitäisi katsoa kuuluvan franchise-yrittäjillä olevaan franchise-verkoston yhteisen imagon ja maineen säilyttämistä koskevaan velvoitteeseen, sillä se voi usein olla hyvän kauppatavan vastainen käytäntö;

24. korostaa, että kilpailukieltolausekkeet olisi muotoiltava selkeästi, niiden olisi oltava kohtuullisia ja oikeasuhteisia eikä niitä saisi soveltaa pitempään kuin on ehdottoman välttämätöntä, kun otetaan erityisesti huomioon franchise-yrittäjien mahdollinen tarve muuttaa franchise-malliaan, jos heidän lähiympäristönsä ja näin ollen myös tuotteiden ja palvelujen kysyntä muuttuu;

25. panee merkille verkkokauppaan liittyvät kiistat, koska verkkokauppa muodostaa yhä suuremman osan franchise-liiketoimintamallista mutta ei sisälly perinteisiin franchisingosimuksiin, joissa ei oteta huomioon internetmyynnin mahdollisia vaikutuksia sopimusten määräyksiin; kehottaa siksi sisällyttämään tarvittaessa verkkokauppa koskevia lausekkeitä franchisingosimukseen erityisesti tapauksissa, joissa franchise-antajan ja franchise-yrittäjän voimasuhteet ovat epätasapainossa ja varsinkin kun franchise-yrittäjä on pk-yritys;

26. pyytää komissiota aloittamaan julkisen kuulemisen, jotta saadaan puolueetonta tietoa franchise-toiminnan todellisesta tilanteesta, ja laatimaan jäsenvaltioissa harjoitettavan vähittäisalan franchise-toiminnan parhaisiin käytäntöihin perustuvia muita kuin lainsäädännöllisiä ohjeita, joissa otetaan erityisesti huomioon viimeaikainen teknologian ja markkinoiden kehitys, kuten verkkokauppa, ja toimittamaan ne parlamentille viimeistään tammikuussa 2018; pyytää komissiota laatimaan analyysin olemassa olevista itsesääntelyvälineistä sekä jäsenvaltioiden lainsäädäntökäytännöistä vähittäisalan franchise-toiminnassa sekä toimittamaan analyysinsa tulokset parlamentille yhdessä franchise-alan edelleenkehittämistä EU:ssa koskevien suositusten kanssa;

Tiistai 12. syyskuuta 2017

27. korostaa, että parlamentin olisi osallistuttava aktiivisesti kaikkeen franchisingia vähittäisalalla koskevaan työhön, mukaan luettuna sitä koskevien asetusten ja direktiivien mukauttaminen sääntelykehysten yhdenmukaistamiseksi ja johdonmukaistamiseksi;

Kilpailuoikeus

28. painottaa, että Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 101 artiklan 3 kohdan soveltamisesta tiettyihin vertikaalisten sopimusten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen ryhmiin 20. huhtikuuta 2010 annettua komission asetusta (EU) N:o 330/2010 ⁽¹⁾ on sovellettava yhtenäisesti jäsenvaltioissa ja pitää valitettavana puutteellista tiedotusta sen soveltamisesta;

29. katsoo, että komission on tutkittava, heikentääkö epäyhtenäinen soveltaminen jäsenvaltioissa tämän asetuksen vaikuttavuutta ja vastaako se, erityisesti sopimuksen tekemisen jälkeisiä poikkeuksia koskevien lausekkeiden ja ostoehtojen osalta, viimeaikaista markkinakehitystä;

30. katsoo, että komission olisi tarkistettava, missä määrin asetuksen täytäntöönpanoa voitaisiin parantaa Euroopan kilpailuviranomaisten verkostoon kuuluvan arviointijärjestelmän avulla; painottaa, että komission epäjohtonmukaiset jatkotoimet haittaavat rajat ylittävää vähittäiskauppaa eivätkä luo tasavertaisia toimintaedellytyksiä sisämarkkinoilla;

31. katsoo, että asetuksen parempi soveltaminen kansallisella tasolla parantaisi jakelua ja muiden jäsenvaltioiden yritysten markkinoillepääsyä ja tarjoaisi loppukuluttajille mahdollisesti paremman aseman;

32. katsoo, että komission olisi myös tutkittava kilpailulainsäädännön tahattomia vaikutuksia kaikissa jäsenvaltioissa;

33. kannustaa komissiota aloittamaan julkiset kuulemiset ja tiedottamaan parlamentille sen mallin soveltuvuudesta, johon tuleva ryhmäpoikkeusasetus perustuu;

34. pyytää komissiota myös varmistamaan, että franchisingtoiminnassa veroetuina myönnettyt laittomat valtiontuet peritään takaisin, ja toimimaan päättäväisesti meneillään olevissa tutkimuksissa; korostaa lisäksi, että unioni tarvitsee selkeämpää veropäätöksiä koskevaa lainsäädäntöä; kehottaa komissiota puuttumaan kaikkiin rikkomuksiin franchise-toiminnan alalla, jotta voidaan varmistaa oikeudenmukainen kilpailu koko sisämarkkinoilla;

35. kehottaa komissiota korjaamaan markkinoiden toimintapuutteita ja varmistamaan verovilpin ja veronkierron tehokkaan torjunnan franchise-toiminnan alalla;

36. pyytää komissiota tutkimaan asetuksen tarkistamisen tarpeellisuuden ja tässä yhteydessä 1) varmistamaan horisontaalisen lähestymistavan vaikutuksen franchisingtoimintaan, 2) testaamaan, kuvastaako asetuksessa hyväksytyt franchisingmallit markkinoilla vallitsevaa tilannetta, 3) arvioimaan, missä määrin niin sanotut sallitut vertikaaliset rajoitukset eli ehdot, joiden mukaisesti franchise-yrittäjät voivat ostaa, myydä tai jälleenmyydä tiettyjä tavaroita tai palveluja, ovat oikeasuhteisia ja missä määrin niillä on kielteinen vaikutus markkinoihin ja kuluttajiin, 4) tutkimaan, mitä uusia haasteita franchise-antajat ja franchise-yrittäjät kohtaavat verkkokaupan ja yleensä digitalisoinnin yhteydessä sekä 5) keräämään markkinatietoja uusista suuntauksista, verkosto-organisaatioiden markkinakehityksestä ja teknisestä kehityksestä;

37. kehottaa komissiota tarkistamaan jäsenvaltioiden asetuksen täytäntöönpanoa koskevat säännöt, ja katsoo, että asetuksen soveltamisen olisi oltava oikeasuhteista sen päämäärän saavuttamiseksi;

o

o o

38. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.

⁽¹⁾ EUVL L 102, 23.4.2010, s. 1.